

Neustále se modlete

Symon, David. 2026. 'Neustále se modlete'. *Nehemia Info 2*: s.4.

Do Německa jsem přijel navštívit školení nových spolupracovníků naší partnerské misijní organizace. Zaklepal jsem na dveře a vstoupil. V místnosti stálo asi třicet lidí; společně vkládali ruce na jednoho z kolegů a modlili se za něj. Potichu jsem přistoupil, položil ruku na jeho rameno a připojil se k nim. Po krátké přestávce následoval seminář s názvem „Důležitost modlitby v misii“. Možná už tušíte, že jde o organizaci Shelter Now, se kterou Nehemia udržuje skvělé partnerství. Na jejich fungování je fascinující především to, že modlitba tvoří jeden z pěti hlavních pilířů celé organizace. Misijní týmy se v jednotlivých zemích pravidelně scházejí a každý pracovní den zahajují společným ztišením. Ten den jsem měl tu čest naslouchat bratru Georgovi a myšlenky z jeho vyučování bych shrnul následovně:

V listu Efezským (6,18) čteme: „*V každý čas se v Duchu modlete každou modlitbou a prosbou. K tomu bděte s veškerou vytrvalostí a prostě za všechny svaté.*“ Apoštol Pavel na tento apel bezprostředně navazuje: „*modlete se i za mne, aby mi bylo dáno slovo, kdykoliv otevřu ústa, abych směle oznamoval tajemství evangelia.*“

Pokud o modlitbu žádal i takový velikán víry, jako byl Pavel, o co více ji potřebujeme my? Pavel přitom neříká: „Pokud vám zbude chvílka, vzpomeňte si na mě.“ Ve svých listech používá silný výraz „prosím vás“, který má v původním kontextu význam naléhavého vybídnutí. „*Prosím vás, bratři, pro našeho Pána Ježíše Krista a pro lásku Ducha: Zápaste spolu se mnou v modlitbách za mne před Bohem, abych byl vysvobozen od nevěřících v Judsku a aby moje služba pro Jeruzalém byla svatým příjemná.*“ (Ř 15,30–31). V našem prostředí se věta „budu se za tebe modlit“ stala milou, ale občas i trochu prázdnou křesťanskou frází. Pokud si však někdo o modlitbu přímo řekne, znamená to, že ji skutečně potřebuje. A pokud my slíbíme, že se modlit budeme, měli bychom svůj slib brát jako vážný závazek.

Během nedávné cesty po arabském světě mě každou noc ze spánku vytrhával hlas muezzina. Vždy kolem páté nad ránem – raději jsem se ani nedíval na hodinky – jsem se v polospánku snažil znovu usnout a modlil se. Vyhlášoval jsem, že Ježíš je Pánem nad tímto místem, a přimlouval se za místní lidi, aby se jim Bůh zjevoval, třeba i skrze sny. Vnímá jsem tehdy velmi intenzivní duchovní boj. V prvním městě mě navíc budilo bouchání okenic a hluk lidí v ulicích. Ve druhém se k modlitbám z mešit přidalo hlasité troubení aut. Duchovní atmosféra byla hmatatelná všude, ale ve třetím městě byla nejintenzivnější. Mešita totiž stála hned vedle našeho ubytování.

Po návratu domů do Čech jsem si vydechl: „Konečně bude klid.“ Mýlil jsem se. Hned první noc byla neklidná – budily mě tíživé sny a zvláštní, hutná duchovní atmosféra. Jako by mi Bůh skrze ně říkal: „Bdi a modli se pořád.“ Uvědomil jsem si zásadní věc: Je jedno, zda se nacházíme v muslimském světě, nebo na exponovaných místech válečných konfliktů. Duchovní boj probíhá i u nás, v České republice. Připomnělo mi to, jak hluboký smysl mají naše modlitební setkání s křesťanskou rodinou z vedlejší vesnice, kdy se společně přimlouváme za náš kraj. Žijeme v oblasti, která má k americkému „biblickému pásu“, oblasti se silnou křesťanskou tradicí, velmi daleko. Připomíná spíše duchovní „divoký západ“. Nejbližší sbor je dvacet minut jízdy autem a naše vesnice nemá ani kostel. Lidé zde věří

mnoha věcem, jen ne osobnímu Bohu, který je miluje. Často místo toho hledají odpovědi v okultismu. Právě proto i zde modlitbu potřebujeme jako sůl.

Jeden misionář mi daroval koberec z Iráku. Mám ho ve své pracovně, má nádherné barvy, inspiruje mě a rád se modlím i na něm. V týmu Nehemie se každý týden setkáváme online, je úžasné být v modlitbě zajedno. Nedávno proběhla iniciativa „30 dnů modliteb za svět islámu“. Je to skvělý projekt, do kterého se rád zapojuji. Nejen skrze přímlyvy, ale i proto, že se vždy dozvím mnoho nového o lidech v těchto zemích. Snažím se modlitbě věnovat pravidelně, přesto se nepovažuji za žádného modlitebního superhrdinu. Jen vím, že bez ní to nejde.

Přiznám se, že verš „Neustále se modlete“ (1. Tes 5,17) mě dlouho provokoval. Dříve jsem si říkal: „Přece se člověk nemůže modlit stále, musí přece jíst, spát, pracovat a soustředit se na svět kolem! Je to zřejmě myšleno jen obrazně.“ I dnes věřím, že jde o princip. Není to o tom, že bychom neustále něco brebentili ústy, ale o vnitřním postoji modlitby. Je to postoj odevzdání a neustálého napojení se na Boha. Je to bázeň před Ním, důvěra, že se postará, a otevřenost vůči Jeho hlasu – ať už promluví kdykoliv.

Závěrem se tedy, stejně jako kdysi apoštol Pavel, nestydím požádat o modlitbu i já sám. Prosím, modlete se za náš tým v kanceláři Nehemie i za všechny naše projekty. Budeme vděční za vaše přímlyvy ohledně financí na provoz a další rozvoj naší organizace, ale především vás prosím o modlitby za naše misijní pracovníky v terénu. Myslete na ně v otázkách jejich ochrany, zdraví, materiálního zaopatření i vnitřní síly a vytrvalosti. Modlete se také za jednotu v jejich týmech, za lidi, kterým slouží, a za to, aby Boží království v zemích jejich působení mocně postupovalo vpřed. My všichni sílu vašich modliteb vnímáme a vidíme, že Bůh skrze ně skutečně jedná. A vezte, že i my se modlíme za vás!